

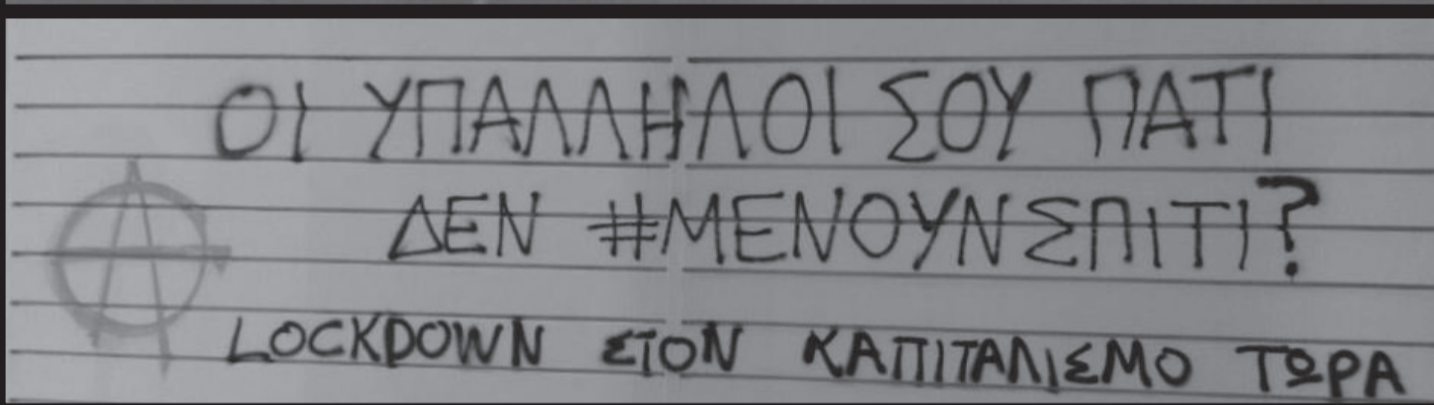
ΚΑΤΑΛΗΨΙΑΣ

ενημερωτικό δελτίο από το αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Άνω - Κάτω Πατησίων
Κατάληψη Νάξου 75 & Κρασσά

<https://anokatopation.espivblogs.net/>

1. Οι πρώτοι αριθμοί του κορωνοϊού
2. Τα εργασιακά δικαιώματα σε καραντίνα
3. Μπάτσοι παντού, νοσοκομεία πουθενά!
4. Από το «μαζί τα φάγαμε» στην ατομική ευθύνη
5. Μένουμε σπίτι και βυθιζόμαστε...
6. Κραυγές από τα κελιά της δημοκρατίας
7. Σπάμε το φόβο κερδίζουμε τη ζωή

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Διαγγέλματα και έκτακτα μέτρα, κατάσταση εκτάκτου ανάγκης, κόκκινες ζώνες, αστυνομικά μπλόκα και ετοιμότητα του στρατού, απαγόρευση κυκλοφορίας από 16 Μάρτη και κρατικός έλεγχος στις μετακινήσεις μας, κατηγορίες περί διασποράς του κορωνοϊού. Απαγορεύτηκε το κολύμπι και ο περίπατος στο δάσος, πλατείες και δημόσιοι χώροι γέμισαν κάγκελα, μπασκέτες, ακόμα και παγκάκια ξηλώθηκαν από τις δημοτικές αρχές. Τα σώματα ασφαλείας απολαμβάνουν τα προνόμιά τους στο έπακρο: επιβάλλουν πρόστιμα όπου γουστάρουν, περιπολούν και αγριοκοιτάζουν, ενώ, δεν διστάζουν να επιτίθενται σε ηλικιωμένους όπως έπραξαν μπάτσοι της δημοτικής αστυνομίας στο κέντρο της Αθήνας. Ο πρωθυπουργός της χώρας ανακοινώνει ότι «έχουμε πόλεμο μ' έναν άορατο εχθρό», τα μέσα μαζικής ενημέρωσης σπέρνουν τρόμο πανικό και θάνατο με ρεπορτάζ που θυμίζουν πολεμικές ανταποκρίσεις, τα υπουργικά επιτελεία για τη δημόσια υγεία γινίκαν μπάτσοι και οι μπάτσοι γιατροί ενώ ο νεοφιλελεύθερος συρφετός εξαφνικά νοιάζεται για το καλό μας(!)

Τα παραδοσιακά συστήματα «ο σώζων εαυτόν σωθήτω» και «του γρήγορου η μάνα δεν έκλαψε ποτέ» εφάρμοσε μαζικά για άλλη μια φορά ο πληθυσμός τρέχοντας να γεμίσει τις καβάρτζες του μετατρέποντας το κωλόχαρτο(!) σε ανάρπαστο αγαθό.

Η καχυποψία για τον διπλανό γιγαντώνεται, η επαφή και ο βήχας γίνεται η πλέον αντικοινωνική συμπεριφορά τη στιγμή που εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι καταδικάζονται σε κατάθλιψη, παράνοια και ολοκληρωτική φτώχεια. Ο πανικός και η τρομολαγνεία φαίνεται ότι έπιασαν για τα καλά τόσο αφήνοντας ελεύθερο το πεδίο να ξεσαλώσουν οι καπιταλιστές και οι κάθε λογής μαυραγορίτες. Ένα κοινωνικό σοκ μας σφυροκοπά ανελέητα καθώς διανύουμε τις εβδομάδες της καραντίνας. Οι εργασιακές συνθήκες, η δημόσια και δωρεάν υγεία, οι βόλτες στα πάρκα, οι συναθροίσεις, η κοινωνικότητα βρίσκονται κάτω από την μπότα της «ασφάλειάς μας». Δεν μπορούμε να φανταστούμε τι θα γίνει όταν τελειώσουν όλα αυτά. Υποπευόμαστε όμως ποιοι «καλούνται να πληρώσουν το μάρμαρο».

Στηρίζουμε το Δίκτυο
αλληλοβοήθειας και αγώνα
Κυψέλης - πλ. Αμερικής
τηλ: 6946270388
email: synsquat@riseup.net
fb: @antiCovidAidNetwork

1. ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΔΡΙΘΜΟΙ ΤΟΥ ΚΟΡΩΝΟΪΟΥ

Οι άρχοντές μας έχουν πάρει πολύ σοβαρά την «προστασία» της υγείας μας, αλλά πιο σοβαρά έχουν πάρει την χρηματοδότηση αυτών που ρυθμίζουν την οικονομική και όχι μόνο ζωή του τόπου. Ενδεικτικά αναφέρουμε τα πιο τρανταχτά. Τα παρακάτω γεγονότα δύσκολα θα τα ακούσει/δει/διαβάσει κανείς από τα κυρίαρχο καρτέλ των μήντια.

26 Φλεβάρη: Καταγράφεται το 1ο κρούσμα κορονοϊού.

28 Φλεβάρη: Ψηφίζεται η αύξηση ορίου συνταξιοδότησης στα 68 με πρόβλεψη για τα 72 (νόμος Βρούτση)

4 Μάρτη: Η κυβέρνηση με τροπολογία προχωράει στην ιδιωτικοποίηση και εμπορευματοποίηση των δημοσίων χώρων όπως ο λόφος Φιλοπάπου και ο εθνικός κήπος, παραχωρώντας την διαχείρισή τους σε εταιρίες ΑΕ.

15 Μάρτη: 43.000 χιλιάδες δηλωμένες απολύσεις!

17 Μάρτη: Ολοκληρώνεται η κατασκευή υπερσύγχρονων ιδιωτικών ΜΕΘ στα σπίτια του Μαρινάκη και οικ. Λάτση, για προσωπική τους χρήση.

20 Μάρτη: Επαναφέρεται με πράξη νομοθετικού περιεχομένου το μέτρο της πολιτικής επίταξης, πριν και μετά την κήρυξη απεργίας.

23 Μάρτη: οι παραγωγοί που «είχαν πάγκο» στις λαϊκές αγορές της Αθήνας και είναι εκτός Απικής ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ να πουλούν τα προϊόντα τους σε αυτές. Το κράτος τους «επιτρέπει» να τα πωλούν αποκλειστικά στους χονδρέμπορους της κεντρικής λαχαναγοράς του Ρέντη ή στα σούπερ μάρκετ. Με τις ευλογίες της κυβέρνησης και υπό το πρόσχημα του κορονοϊού, μια δράκα χονδρεμπόρων (λαχαναγορίτες & σουπερ μάρκετ) θα αποφασίζει για τις τιμές και την ποιότητα της αγροτικών προϊόντων με τον ίδιο τρόπο που αποφασίζει για τα μεροκάματά μας.

23 Μάρτη: 30.000.000 ευρώ οικονομική ενίσχυση δόθηκε σε συγκεκριμένα ιδιωτικά κέντρα υγείας με την προϋπόθεση πως ΔΕΝ θα ασχολούνται με ασθενείς που πάσχουν από τον νέο κορονοϊό

23 Μάρτη: 11.000.000 ευρώ στην εταιρεία Initiative (Εθν.Αντιστάσεως 89-91, Τζαβέλα & Μυκόνου, Χαλάνδρι) για την διαφημιστική καμπάνια «μένουμε στο σπίτι».

27 Μαρτίου: Η κυβέρνηση εξαιρεί τους επιστήμονες από τη χορήγηση του έκτακτου επιδόματος των 800€, παραπέμποντας τους σε γελοία προγράμματα τηλεκατάρτισης ιδιωτικών κέντρων ΚΕΚ, στα οποία απλόχερα θα μοίραζε 85.000.000 ευρώ. Για κάθε 600 ευρώ που θα έπαιρνε ο εκπαιδευόμενος μέσω voucher, το κάθε κέντρο κατάρτισης θα έβαζε στην τσέπη του 488 ευρώ. Φυσικά, τα ΚΕΚ που θα προσέφεραν τις πλατφόρμες τηλεκατάρτισης, μόνο τυχαία δεν επιλέχθηκαν, αφού για ακόμα μία φορά η κυβέρνηση βρήκε ευκαιρία να κάνει δουλίτσες με φίλους και συγγενείς. Τελικά τα παίρνει όλα πίσω και το πρόγραμμα καταργείται μετά την αποκάλυψη του φιάσκου για το μεγάλο φαγοπότι εκατομμυρίων αλλά και την γελοία προχειρότητα με την οποία στήθηκαν οι πλατφόρμες.

30 Μάρτη: 21.000.000 ευρώ στους ιδιοκτήτες των ιδιωτικών τηλεοπτικών καναλιών μέσω της εξαίρεσής τους από την υποχρέωση καταβολής της επίσης δόσης ύψους 3,5 εκατ. ευρώ. Το ένα χέρι νίβει το άλλο και τα δύο μας βουλώνουν το στόμα.

30 Μάρτη: 11.000.000 ευρώ σε εργολάβους και διαχειριστές διοδίων (εταιρεία "Μορέας"- διόδια: Κορίνθου - Τρίπολης - Καλαμάτας) με πρόφαση την "χαμηλή κυκλοφορία οχημάτων".

31 Μαρτίου: Το ΤΑΙΠΕΔ δημοσίευσε στην επίσημη σελίδα του το ξεπούλημα των λιμανιών της Αλεξανδρούπολης, Ηγουμενίτσας, Ηρακλείου και Βόλου.

2 Απρίλη: 72.000 ευρώ στην ιδιωτική εταιρία Interweave για την ιστοσελίδα του υπουργείου Παιδείας «Μαθαίνουμε στο σπίτι».

2. ΤΑ ΕΡΓΑΣΙΑΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΣΕ ΚΑΡΑΝΤΙΝΑ

Τα νέα από το μέτωπο της εργασίας εξαιτίας της πανδημίας είναι δυσοίωνα. Η πραγματικότητα απέχει παρασάγγας από το καθημερινό θέατρο που παίζει ο μηντιακός συρφετός και οι κρατικοί υπάλληλοι. Στέκονται στα 800 ευρώ, στις πληρωμένες ασφαλιστικές εισφορές ενώ την ίδια στιγμή το θωρο στέκεται στο απόσπασμα, η υποδηλωμένη/ανασφάλιστη εργασία νομοθετείται, τα εργατικά/συνδικαλιστικά δικαιώματα διαλύονται και η δουλειά στο σπίτι εκτοξεύεται. Οι απολύσεις σε καμία περίπτωση δεν απαγορεύτηκαν μιας και για τις λειτουργούσες επιχειρήσεις και για τις πληττόμενες που δεν θέτουν σε αναστολή το προσωπικό τους ΔΕΝ υπάρχει καθολική απαγόρευση απολύσεων. Για παράδειγμα η περίπτωση του ομίλου Swissport και Skyserv που δραστηριοποιείται στα αεροδρόμια, όπου τέλη Μάρτη 2020, απολύθηκαν 400 εργαζόμενοι/ες, με sms ή τηλεφωνικά. Οι «δικοί μας οι ντόπιοι» αφεντίκάνοι πρόλαβαν να απολύσουν 40.000 εργαζόμενους μέχρι τις 15 Μάρτη και άλλοι πιο «δαιμόνιοι» έδωσαν υποχρεωτική άδεια άνευ αποδοχών, κάτι που αναιρέθηκε με την 1η πράξη νομοθετικού περιεχομένου (ΠΝΠ). Τις επόμενες μέρες με την κατάθεση της 2ης ΠΝΠ, το σύστημα της πλήρους απασχόλησης υφίσταται συντριπτικό ρήγμα καθώς εισήχθη διάταξη που αφορά όλες ανεξαιρέτως τις επιχειρήσεις, πληττόμενες ή μη, και που δίνει τη δυνατότητα στους εργοδότες, χωρίς ενημέρωση, χωρίς διαβούλευση, χωρίς καν να προβάλλουν κάποιο λόγο, να θέτουν με μονομερή απόφασή τους το προσωπικό τους σε εκ περιτροπής εργασία, μειώνοντας αντίστοιχα τόσο το μισθό τους όσο και τις ασφαλιστικές εισφορές.

Σε καμία πράξη νομοθετικού περιεχομένου ΠΝΠ, από τις τρεις που έχουν εκδοθεί, δεν υπάρχει η παραμικρή αναφορά για την συντριπτική πλειοψηφία των ανέργων που δεν επιδοτούνται, για αυτούς που δεν έχουν κάρτα ανεργίας και για όσους εργάζονται χωρίς ένσημα. Αυτοί παραμένουν αόρατοι στο καθεστώς έκτακτης ανάγκης και ρίχνονται στον Καιάδα της ανέχειας, ενώ η εύρεση εργασίας είναι σε καραντίνα. Η καραντίνα ήταν ευκαιρία να γιγαντωθεί η δουλειά από το σπίτι με την χρήση των νέων τεχνολογιών, που ταυτόχρονα θέτουν υπό επιτήρηση τον εργαζόμενο. Η δουλειά από το σπίτι, μειώνει τα λειτουργικά έξοδα του αφεντικού και αυξάνει τα κέρδη του. Η αδήλωτη εργασία βαραίνει κατακόκκινο και οι εργοδότες μέσω των ΠΝΠ, μπορούν να διαπράττουν ένα σωρό αυθαιρεσίες. Για παράδειγμα μπορούν για έξι μήνες να μας βάλουν σε καθεστώς «προσωπικού ασφαλούς λειτουργίας» και εμείς να δουλεύουμε θωρα και 10ωρα στο σπίτι. Γεμίζει τις τσέπες του ο αφέντης από τις αδήλωτες εισφορές, υπερωρίες... Εργοδότες και κράτος λιγουρεύονται την μονιμοποίηση αυτής της συνθήκης, καλό θα ήταν να τους κάτσουμε στο λαιμό. Για την υποτιθέμενη διασφάλιση της υγείας των πολιτών η κυβέρνηση έλαβε μέτρα. Για την εντατικοποίηση της εργασίας που βαραίνει κόκκινο οι κρατικοί υπάλληλοι, για άλλη μια φορά, της έστρωσαν χαλί με τα ροδοπέταλα των ΠΝΠ. Ο κλάδος των μεταφορών τρέχει με 100 για να για να εξυπηρετήσει την ψηφιακή αγορά και να εφοδιάζει τα σούπερ μάρκετ και τα φαρμακεία. Στην ίδια κούρσα η βιομηχανική παραγωγή «ειδών πρώτης ανάγκης» και οι εργαζόμενοι στα σούπερ μάρκετ, στα σάιτ, στα τηλεφωνικά κέντρα...

Ο συνωστισμός στους εργασιακούς χώρους είναι ίδιος και απaráλλακτος, ενώ εξακολουθούν να μην τηρούνται οι συνθήκες υγιεινής και ασφάλειας. Τα επτάμερα, τα δωδεκάωρα, ο υπερβολικός φόρτος εργασίας σύμφωνα με τα αφεντικά και τους κρατικούς αξιωματούχους μάλλον προκαλούν ανοσία στον κορονοϊό. Οι αυξήσεις είναι εδώ και χρόνια σε καραντίνα, οι προσλήψεις γίνονται με το σταγονόμετρο και αν δεν φοράς στολή γιατρού ή νοσηλεύτη δεν είσαι ήρωας, άρα και άξιος αναφοράς. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η περίπτωση όπου Την Πέμπτη, 2 Απριλίου ένας 52χρονος εργάτης έχασε τη ζωή του στο νοσοκομείο Παπαγεωργίου της Θεσσαλονίκης, χτυπημένος από τον κορονοϊό που κόλλησε στο χώρο εργασίας. Στη χημική βιομηχανία ΗΒ Body AEBEE (δεν αναφέρεται πουθενά στο ίντερνετ) στη Σίνδο που παράγει βαφές και προϊόντα συντήρησης αυτοκινήτου. Αυτό όμως που έχει ιδιαίτερη σημασία είναι το γεγονός πως το εργοστάσιο στο οποίο εργαζόταν παρέμεινε (και εξακολουθεί να είναι) ανοιχτό, παρά τα δύο επιβεβαιωμένα κρούσματα που εκδηλώθηκαν. Αυτό δείχνει ξεκάθαρα ότι δεν νοιάζονται για τις ζωές μας παρά μόνο για να σώσουν την οικονομία. Με αυτά και με τα άλλα η κυβέρνηση νομοθετεί, το μηντιακό καρτέλ χειροκροτεί, η αντιπολίτευση συναινεί, οι ευυπόληπτοι πολίτες οχυρώνονται σπίτι τους, τηρούν ευλαβικά την καραντίνα και σκέφτονται, «Ποιος νοιάζεται για όλα αυτά; Σημασία έχει να σώσουμε την ζωούλα μας, να μείνουμε στα σπιτάκια μας, να καταναλώνουμε, να την βγάλουμε καθαρή και ας ψοφήσει η κατσίκια του γείτονα...»

3.

Αυτοί που θυμίστηκαν την δημόσια υγεία είναι αυτοί που με τις πολιτικές τους την έχουν ξεπαστρέψει. Εμείς, όμως, δεν ξεχνάμε πως πριν έξι χρόνια ο Άδωνις Γεωργιάδης ως υπουργός υγείας, απέλυσε 1500 γιατρούς, έκλεισε το Γενικό Νοσοκομείο Πατρίων, το λοιμωδών Απτικής, το «Αμαλία Φλέμιγκ», το «Αγία Ελένη», την πολυκλινική Αθηνών, το ινστιτούτο νοσημάτων θώρακος και επέβαλλε χαράτσι 5 ευρώ για την είσοδο σε νοσοκομείο. Στις 16 Μαρτίου 2020, ο ίδιος, ως υπουργός Ανάπτυξης, ρωτήθηκε αν αυτή η κρίση οδηγεί την κυβέρνηση να αλλάξει πολιτική απέναντι στην δημόσια υγεία. Αυτός, απάντησε με την κυδαιότητα που τον χαρακτηρίζει «ξέρω ότι έχουν βρει την ευκαιρία τώρα κάποιοι να πούνε τα ιδεολογικά τους εσώψυχα. Η απάντηση είναι όχι». Σήμερα, ο Μητσοτάκης ως πρωθυπουργός ακύρωσε προσλήψεις χιλιάδων γιατρών, απέλυσε εκατοντάδες συμβασιούχους και νομοθέτησε την εισβολή του ιδιωτικού στον δημόσιο τομέα υγείας μέσω των Σύμπραξης Δημοσίου και Ιδιωτικού Τομέα (ΣΔΙΤ). Έπειτα, την σκυτάλη την παίρνει η "πρώτη κυρία" της χώρας, η οποία καθώς συμβαίνουν όλα αυτά, μας καλεί να χειροκροτήσουμε στα μπαλκόνια το ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό. Τους ίδιους εργαζόμενους που, στις 11 Δεκεμβρίου 2019, έτρωγαν ξύλο και δακρυγόνα από τους μπάτσους στο Ζάππειο όταν διαδήλωναν εναντίον της απαξίωσης και εμπορευματοποίησης της δημόσιας υγείας. Πέρα από την παρακίνηση του πλήθους για χειροκροτήματα, η κρατική πολιτική εξαντλείται σε ανακοινώσεις και τα παπαγαλάκια τους φέρνουν εις πέρας το έργο της κυβέρνησης λέγοντας ψέμματα και αποκρύπτοντας γεγονότα. Ούτε

ένα μήνα έκτακτης ανάγκης και για την υγεία έχουμε να σταχυολογήσουμε τα εξής γεγονότα:

Η κυβέρνηση έδωσε 11 εκατομμύρια ευρώ για την διαφημιστική καμπάνια «μένουμε στο σπίτι», όταν για παράδειγμα το ελληνικό κράτος είναι το τρίτο από το τέλος στην Ε.Ε. με τη χειρότερη αναλογία αριθμού ΜΕΘ σε σχέση με τον πληθυσμό της, διαθέτοντας μόλις 6 κλίνες ΜΕΘ ανά 100.000 κατοίκους.

Το κράτος «κάνει κηδεία με ξένα κόλλυβα». Οι ανακοινώσεις για τις δύο χιλιάδες προσλήψεις νοσηλευτικού προσωπικού, λόγω της κρίσης του κορωνοϊού είναι φούμαρα. Η κυβέρνηση αναφέρεται στον διαγωνισμό του ΑΣΕΠ, για «έκτακτο και επικουρικό» νοσηλευτικό προσωπικό με σύμβαση δύο ετών. Ο διαγωνισμός είχε ξεκινήσει το 2019 και τελείωνε τέλη Μάρτη 2020. Το κερασάκι στην τούρτα είναι πως ενώ τα αποτελέσματα ανακοινώθηκαν, πολλοί και πολλές «επιτυχόντες» δεν έχουν καλεστεί να αναλάβουν εργασία.

Ηπερίφημη θωράκιση της δημόσιας υγείας ήταν οι 4μηνες θέσεις εργασίας σε ειδικευόμενους γιατρούς (οι ειδικευόμενοι είναι αυτοί που περιμένουν, ακόμα και 4 χρόνια, για να κάνουν την ειδικότητά τους σε κάποιο δημόσιο νοσοκομείο). Με την αδιανόητη προϋπόθεση πως οι 4 μήνες απασχόλησης δε θα ληφθούν υπόψιν ως μήνες προϋπηρεσίας, όταν θα έρθει εκείνη η ώρα που θα υπηρετήσουν ως ειδικευόμενοι γιατροί στο ίδιο νοσοκομείο και στην ίδια ειδικότητα!

Το κράτος έχει το θράσος να καλεί σε εθελοντική εργασία γιατρούς και νοσηλευτικό προσωπικό, την ίδια στιγμή που ενισχύει ξεδιάντροπα τον ιδιωτικό τομέα. Αντί να επιτάξει τις κλίνες των ιδιωτικών νοσοκομείων ως όφειλε σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης τις πληρώνει διπλά στους «νοσοκομειάρχες» και αντίνα ενισχύσει το δημόσιο σύστημα υγείας τσοντάρει γερά φράγκα στους ιδιώτες (απόφαση του υπουργείου υγείας, στις 24/03/2020). Σύμφωνα με αυτήν 30 εκατομμύρια ευρώ θα διατεθούν για «αποζημίωσης ιδιωτικών θεραπευτηρίων -κλινικών, καθώς και ιδιωτών για την πραγματοποίηση κλινικού και εργαστηριακού ελέγχου, στο πλαίσιο της υλοποίησης μέτρων για την αποφυγή και τον περιορισμό της διάδοσης του κορωνοϊού».

ΗΟμοσπονδία Ενώσεων Νοσοκομειακών Γιατρών Ελλάδος (ΟΕΝΓΕ), το καθόλα αρμόδιο όργανο να μιλήσει για τις συνθήκες εργασίας και την κατάσταση των νοσοκομείων, σαμποτάρεται συστηματικά και φιμώνεται από την μνητιακή χούντα. Συγκεκριμένα οι υγειονομικοί καταγγέλλουν ότι με εντολή του υπουργείου υγείας "απαγορεύεται να προβαίνουν σε δηλώσεις στα ΜΜΕ, οι γιατροί και το προσωπικό των Νοσοκομείων χωρίς την προηγούμενη έγκριση από την Διοίκηση".

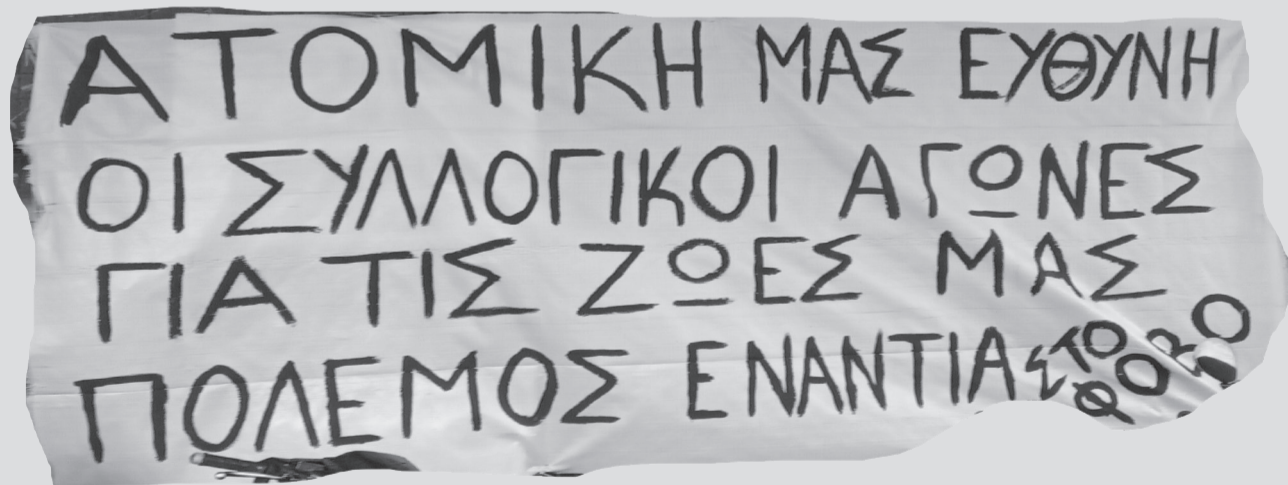
(Για τις ανακοινώσεις της ΟΕΝΓΕ δες: <https://www.oengegr.com>)

Το κράτος δεν θέλει να παρέχει δημόσια δωρεάν υγεία, δεν ενδιαφέρεται να την βελτιώσει, δεν νοιάζεται γενικά για τους πολίτες του. Η ίδια κατάσταση που ισχύει σε καιρούς κρίσης για τις θέσεις εργασίας ισχύει και σήμερα για τις θέσεις στο δημόσιο σύστημα υγείας. Αυτό που ξέρεи το κράτος να κάνει καλά είναι να βάζει την στολή του χωροφύλακα και να

εξαπολύει τους κάθε λογής ένστολους πραιτωριανούς του να τιμωρήσουν τους παραβάτες. Η δημόσια τάξη, ξεδιάντροπα, αντικαθιστά την δημόσια υγεία. Έτσι αντί για γιατρούς έχουμε απαγόρευση συναθροίσεων, αντί για νοσηλευτικό προσωπικό έχουμε απαγόρευση «άσκοπης» μετακίνησης, αντί για τεστ κορωνοϊού έχουμε 35 περιπολικά και πρόσιμα, αντί για μέσα ατομικής προστασίας και υγιεινής έχουμε συνεχείς έλεγχοι, αντί για νοσοκομεία στήνονται νέα μπλόκα. **ΤΑ ΜΕΤΡΑ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΗΜΟΣΙΑ ΥΓΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΠΡΩΤΑ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑ ΜΕΤΡΑ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ.**

4. ΑΠΟ ΤΟ «ΜΑΖΙ ΤΑ ΦΑΓΑΜΕ» ΣΤΗΝ ΑΤΟΜΙΚΗ ΕΥΘΥΝΗ.

Τι πάει να πει «ατομική ευθύνη» σ' ένα δημόσιο σύστημα υγείας; Σημαίνει κατ' αρχάς, ότι ο ασθενής είναι αποκλειστικά υπεύθυνος για την πρόληψη, τη διαχείριση της ασθένειας άρα και την έκβασή της. Ο ΕΟΔΥ δίνει οδηγίες για τη φροντίδα ύποπτων ή επιβεβαιωμένων κρουσμάτων στο σπίτι, ομολογώντας με αυτόν τον τρόπο ότι ένα κομμάτι όσων αρρωστήσουν θα πρέπει να αντιμετωπίσουν μόνοι τους την κατάσταση, αυτό-αξιολογώντας τα συμπτώματα και αυτό-θεραπευόμενοι. Το τραγικό παράδειγμα της 40χρονης από την Καστοριά, που πέθανε στο σπίτι της, και η εξοργιστική απάντηση των αρμοδίων: «έχει πολύ μεγάλη σημασία για τους ανθρώπους που μένουν σπίτι να έχουν επικοινωνία με τον γιατρό τους, ιδιαίτερα αν έχουν κάποιο υποκείμενο πρόβλημα υγείας» είναι χαρακτηριστικά. Η ατομική ευθύνη μπορεί να φτάσει ακόμη και στην ενοχοποίηση του αρρώστου, γιατί «δεν πρόσεξε», γιατί «πήγε στο νοσοκομείο ενώ δεν έπρεπε και διέσπειρε τη νόσο», γιατί «δεν αξιολόγησε σωστά τη βαρύτητα της κατάστασής του και δεν επικοινωνήσε με το γιατρό του». Η συστηματική καλλιέργεια μιας ενοχής και μιας παραδοχής ατομικής ευθύνης στην κατάρρευση ενός ήδη διαλυμένου συστήματος υγείας αποτελεί ένα από μεγαλύτερα ιδεολογικά όπλα τους για το ξέπλυμα των κρατικών πολιτικών. Η επαναλαμβανόμενη απειλή «μην γίνουμε Ιταλία» ανασύρεται καθημερινά για ενοχοποιήσει γενικά και αόριστα την ανθρώπινη συνάντηση και επαφή. Επιχειρείται με αυτόν τον τρόπο η μετατόπιση της κρατικής ευθύνης της σε μια ενδεχόμενη έξαρση της πανδημίας από την ίδια στην κοινωνία. Για να

μείνει στο σκοτάδι η σκόπιμη υποβάθμιση των βασικών υποδομών περιθαλψής αλλά και η αντιφατικότητα των μέτρων σε σχέση με τον περιορισμό της πανδημίας. Το παράδειγμα της Ιταλίας στις βιομηχανικές ζώνες του βορρά είναι χαρακτηριστικό. Απαγόρευση κυκλοφορίας από τη μία και από την άλλη μαζική συνάθροιση στα μέσα μαζικής μεταφοράς και τους χώρους εργασίας. Επιπλέον, η προβολή της ατομικής ευθύνης, σε συνθήκες κρίσης/πανδημίας, γεννά έναν ακραίο φιλοτομαρισμό. Όταν είναι ατομική υπόθεση η εξασφάλιση των μέσων ατομικής προστασίας, αντικειμενικά ο διπλανός σου είναι ανταγωνιστής, ή και εχθρός σε συνθήκες έλλειψης. Οι εικόνες που βλέπουμε από τις αγορές σε χώρες του εξωτερικού, με ανθρώπους να ποδοπατούνται για να αγοράσουν τρόφιμα ή για να συσσωρεύσουν μάσκες και αντισηπτικά σε παράλογες -πολλές φορές- ποσότητες αναδεικνύουν πως οι λογικές της ατομικής λύσης καλλιεργούν κανιβαλικά ένστικτα και πρακτικές. Δεν είναι η πρώτη φορά όμως, που σε καιρό κρίσης το κράτος επιστρατεύει την προπαγάνδα της ατομικής ευθύνης. Το εργάκι της "δημοσιονομικής" κρίσης της προηγούμενης δεκαετίας το έχουμε ακόμα φρέσκο στη μνήμη μας. Τότε, το όχι και τόσο μακρινό 2009, όταν η

παγκόσμια καπιταλιστική κρίση κερδοφορίας απείλησε τις τράπεζες, το ελληνικό κράτος έσπευσε να τις σώσει προσφέροντας σε αυτές απλόχερα τεράστια οικονομικά πακέτα στήριξης. Κρατικοποιώντας έτσι τις ζημιές τους, μετατρέποντας την κρίση του χρηματοπιστωτικού συστήματος σε «κρίση χρέους», κρίση του ελληνικού κράτους, άρα κρίση όλων μας. Μια φράση του τότε πρωθυπουργού αρκεί για να μας θυμίσει τα διαχρονικά κόλπα της εξουσίας: «...είναι καθαρό ότι έτσι όπως χειριστήκαμε τα οικονομικά μας, αφαιρείται ένα κομμάτι της κυριαρχίας μας που πρέπει να το πάρουμε πίσω με την αξιοπιστία μας, το πρόγραμμά μας και την αυτοθυσία του καθενός». Ένα λοιπόν χιλιοπαιγμένο επεισόδιο της μνητιακής και κρατικής τρομοκρατίας επαναλαμβάνεται ξανά, για να μας υπενθυμίσει ότι πρέπει να συνταχούμε στις προσταγές του κράτους για το «κοινό καλό». Όπως και τότε προσπαθούσαν να μας πείσουν ότι δεν θα δουλεύουμε για να πλουτίσουν τα αφεντικά μας, αλλά «θα πρέπει να κάνουμε θυσίες για το καλό της πατρίδας». Έτσι και σήμερα στο όνομα της δημόσιας υγείας θα πρέπει να σκύψουμε το κεφάλι και να αποδεχθούμε ενοχικά κάθε μέτρο διάσωσης της οικονομίας τους.

5.

ΜΕΝΟΥΜΕ ΣΠΙΤΙ ΚΑΙ ΒΥΘΙΖΟΜΑΣΤΕ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΘΛΙΨΗ, ΤΗΝ ΦΤΩΧΕΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΜΟΝΑΞΙΑ

Όταν το σπίτι σου γίνεται φυλακή και η φυλακή σπίτι σου: Η ταξικότητα στην δυνατότητα επιλογής κατοικίας είναι και εδώ ορατή ακόμα και αν προσπαθούν επίμονα να την εξαφανίσουν. Άραγε πως είναι να μένεις σε ένα σπίτι 30-40 τμ, στην Κυψέλη και τα Πατήσια, χωρίς ήλιο και θέρμανση; Να μην ξέρεις αν θα έχεις τα λεφτά να το συντηρήσεις, όταν οι λογαριασμοί τρέχουν. Είναι το ίδιο εύκολο με το να αράξεις σε μια σπιταρόνα με κήπο στην Κηφισιά και το χρήμα να ρέει; Σαφώς και όχι. Όπως και δεν είναι καθόλου εύκολο για όσους ζουν σε πολυπληθείς οικογένειες και ο χώρος τους μοιάζει με σπιρτόκουτο. Φυσικά για τους μετανάστες/στρίες που αρκετοί από αυτούς ζουν στοιβαγμένοι σε τρύπες, δε νοιάζεται κανείς. Και γιατί άλλωστε, τα σχέδια αυτά επιβάλλονται από καθάρματα που έχουν εξασφαλίσει πολυτελείς κατοικίες για την πάρτη τους. Το «μένουμε στο σπίτι» ως σλόγκαν, πέρα από την καθιέρωση του υποχρεωτικού εγκλεισμού και τη πειθάρχηση σε εξουσίες και αυθεντίες, κρύβει πίσω του πολλές κοινωνικές και ψυχολογικές επιπτώσεις. Μεγάλο μέρος της κοινωνίας αποδέχεται άκριτα όλους τους περιορισμούς στο όνομα ενός κοινού καλού, που σίγουρα ούτε κοινό είναι, ούτε καλό. Ο φόβος εγκαθίσταται σε κάθε σπίτι και η τρομολαγνεία των δελτίων ειδήσεων γίνεται η κυρίαρχη πηγή πληροφόρησης όντας για πολλούς και η μόνη επιλογή ψυχαγωγίας και κοινωνικοποίησης. Οι κοινωνικές σχέσεις οδηγούνται προς το χειρότερο. Η απομόνωση και η μοναξιά προμοτάρονται, ενώ οι κοινωνικές επαφές από ανθρώπινες γίνονται ψηφιακές στον κόσμο του διαδικτύου. Για τις γυναίκες που αντιμετωπίζουν το βάρος των οικοκυρικών υποχρεώσεων και την φροντίδα των παιδιών, έχουν να υποστούν σε αρκετές περιπτώσεις και την πατριαρχική βία (ψυχολογική ή σωματική) - η αλλιώς "ενδοοικογενειακή βία" όπως την αποκαλούν τα ΜΜΕ. Για όλες αυτές και αυτούς που πάσχουν από κατάθλιψη, αγχώδεις διαταραχές ή άλλες ψυχικές παθήσεις, η μακροχρόνια παραμονή στο σπίτι είναι ένα βάρος στη δικιά τους υγεία, που δε λαμβάνεται υπόψη και θα πρέπει να λυθεί ατομικά. Για πολλούς ανθρώπους οι τοίχοι των σπιτιών δεν αποτελούν ένα χρυσό κλουβί, αλλά χτίζουν αποστάσεις από τους φίλους, τις συντρόφισσες, τη ψυχαγωγία, την πολιτική δράση, τη συλλογική ζωή και τις συλλογικές λύσεις. Ζούμε ένα τεράστιο κοινωνικό πείραμα, που έχει εμάς για πειραματόζωα. Ελέγχει τις ανθρώπινες επαφές που εξαπλώνονται πλέον στον ψεύτικο κόσμο των social media. Συρρικνώνει τον ελεύθερό μας χρόνο, τις σχέσεις μας με τους αδελφούς μας, τις φίλες μας και τους ανθρώπους που συναντάμε. Μας καταδικάζει να βρούμε μόνοι και μόνες μας, με ατομική ευθύνη, τις ατομικές μας λύσεις και τα φάρμακα για κάθε νόσο που η κοινωνία και το σύστημα φέρει. Κάθε όμως νόσος από αυτές, για εμάς, μόνο αόρατη δεν είναι. Είναι η έμφυλη-πατριαρχική βία, η τρομολαγνεία, ο εγκλεισμός, η φτώχεια που μας επιβάλλουν, η αποκοπή από όλα όσα αγαπάμε. Η οργανωμένη θλίψη. Στην άρρωστη λοιπόν αυτή κοινωνία, γεμάτη από πανδημίες, όπου το κράτος μόνο εγγυητής της υγείας μας δεν είναι, το φάρμακο είναι ένα: σπάμε την τρομοκρατία, συλλογικοποιούμε τις ανάγκες μας, μοιραζόμαστε τους φόβους και τις δυσκολίες και δεν αφήνουμε καμία μόνη/ο μέσα στους μικρούς και μεγάλους τοίχους που μας κλείνουν.

6.

ΚΡΑΥΓΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΚΟΛΑΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Σήμερα, 9 Απριλίου, η κρατούμενη Αζίζελ Ντενίρογλου πέθανε στο θάλαμό της, αβοήθητη, ενώ αντιμετώπιζε κάποια καρδιολογικά προβλήματα ενώ είχε και υψηλό πυρετό. Όλο το βράδυ εκλιπαρούσε για βοήθεια, είχε πόνους στο στήθος και δεν μπορούσε να αναπνεύσει. Σύμφωνα με μαρτυρίες, δεν τη θερμομέτρησαν καν και αγνοούμε τα πραγματικά αίτια του θανάτου της. Η υπεύθυνη υπάλληλος βάρδιας υπηρεσίας την απείλησε με αναφορά, γιατί την ενοχλούσε. Το άψυχο σώμα της συγκρατούμενης μας το έσυραν έξω με σεντόνι, μπροστά στα σοκαρισμένα μάτια όλης της πτέρυγας. Το τραγικό γεγονός έγινε στην Ε' πτέρυγα, που στοιβάζονται περίπου 120 άτομα. Οι κρατούμενες εξεγέρθηκαν και η εξέγερση εξαπλώθηκε σε όλη τη φυλακή. Πριν από ένα μήνα πέθανε μία άλλη κρατούμενη. Η εγκληματική αδιαφορία για τις κρατούμενες και την υγεία τους, έχει ως αποτέλεσμα, για πολλές κρατούμενες η έκθεση των ποινών τους, να καταλήγει σε θανατική καταδίκη. Την ευθύνη για το θάνατο της κρατούμενης την έχει η κυβέρνηση και το Υπουργείο. Ζητάμε, να αποφυλακιστούν άμεσα ασθενείς, μωρομάνες με τα παιδιά τους και ηλικιωμένοι, που θεωρούνται ευπαθείς ομάδες, δηλαδή συνολικά το 1/3 των κρατουμένων. Δεν θα επιστρέψουμε στα κελιά μας, μέχρι το τέλος!»

**Ανακοίνωση των κρατουμένων γυναικών
9/4/2020**

Εκτός από κινήσεις αλληλεγγύης που ακολούθησαν στα δίκαια αιτήματα των κρατουμένων, για άλλη μια φορά φαίνεται ότι το μεγαλύτερο κομμάτι της κοινωνίας νοσεί. Όχι από κάποιον ιό αλλά από την απάθεια. Πως αλλιώς να χαρακτηριστεί η συμπεριφορά ανθρώπων που βιώνουν αισθήματα με το σταγονόμετρο; Κοινώς δεν νιώθουν, διότι η αυτονομία της σκέψης έχει κατακρεουργηθεί από την κρατική προπαγάνδα. Πέρα του τερατοουργήματος της φυλακής, ο μέσος πολίτης αδιαφορεί παντελώς και για αυτό που βιώνουν χιλιάδες μετανάστες και μετανάστριες, στα κέντρα κράτησης - φυλακές. Για κάποιους φαντάζει λογικό να χάνουν την ελευθερία τους άνθρωποι μονό και μονό επειδή υπάρχουν, μόνο και μόνο έτυχε να γεννηθούν σε άλλη χώρα. Για μας καθόλου. Στοιβαγμένοι σε άθλιες συνθήκες υγιεινής και διαβίωσης, απολαμβάνουν την γνωστή "ελληνική φιλοξενία" με παραπήγματα αντί για σπία, με πλήρης έλλειψη βασικών αγαθών όπως υδροδότηση, ηλεκτροδότηση, αποχετευτικό σύστημα με ύπαρξη τρωκτικών και συσσώρευση σκουπιδιών. Ο ίδιος πολίτης παρακολουθεί με αγωνία την υποτιθέμενη εισβολή «μολυσμένων» μεταναστών στην ανίσχυρη Ελλάδα. Του, οι οποίοι, αφού γέμισε το Αιγαίο πτώματα ανθρώπων, μικρών και μεγάλων, βιαιοπραγεί και πυροβολεί ανήμπορους στον Έβρο μαζί με άλλα ευρωπαϊκά μισάνθρωπα σιχάματα. Από την άλλη, η πολιτεία για να συσκοτίσει την απαξίωση της δημόσιας υγείας, ενώ καλεί τους υπηκόους της σε καραντίνα, φροντίζει να απομονώσει περισσότερο όσους εδώ και χρόνια στοιβάζει στο περιθώριο. Οδηγεί φυλακισμένους και μετανάστες, σε αργό θάνατο, καταστέλλοντας με βία και υποσχέσεις οποιαδήποτε εξέγερση εκφράζει δίκαια την οργή και τα άγρια ένστικτα για επιβίωση. Όσοι περισσεύουν από τα σχέδια των ισχυρών αντιμετωπίζονται ως υγειονομική απειλή και διαχειρίζονται με όρους εξαίρεσης. Παρόμοια επιθετική πολιτική κοινωνικού αποκλεισμού ακολουθείται και για τους "τριτοκοσμικούς" καταυλισμούς Ρομά που θεωρούνται πολίτες δεύτερης κατηγορίας. Το ότι η δημοκρατία δολοφονεί, είναι μια σκληρή αλήθεια. Την βιώνουν στο πετσί τους, οι κοινωνικά αποκλεισμένοι, οι αδύναμοι, όσοι άνθρωποι δεν χωράνε στο καπιταλιστικό όνειρο που τα κράτη μας πουλάνε. Το υπέρτατο αγαθό της δημοκρατίας, εκείνο της "ανθρώπινης ζωής" φαίνεται να ανήκει ολοένα και σε λιγότερους.

Στεκόμαστε δίπλα σ' όλους τους φυλακισμένους, μετανάστες, τοξικοεξαρτημένους και ενδυναμώνουμε τις φωνές τους. Μέχρι και το γκρέμισμα της τελευταίας φυλακής. Αλληλεγγύη ανάμεσα στις τάξεις των καταπιεσμένων. Γιατί η κάθε κοινωνία κρίνεται, από το πώς μεταχειρίζεται τους πιο αδύναμους ανάμεσά της.

7.

ΣΠΑΜΕ ΤΟ ΦΟΒΟ ΚΕΡΔΙΖΟΥΜΕ ΤΗ ΖΩΗ

Μπορεί μια πανδημία να μην διαχωρίζει έθνη και ανθρώπους, παρόλα αυτά η επίδρασή της και τα μέτρα που επιλέγει το κράτος για την παύση της δεν είναι τα ίδια για όλους. Το γεγονός αυτό έχει να κάνει με την τάξη, το φύλο και την υπηκοότητα. Δεν χρειάζεται καν να μιλήσουμε για τις διαφορές των κρατών και τα εθνικά τους συστήματα υγείας. Ακόμα κι αν για εμάς, το νερό και το σαπούνι - τα βασικά όπλα για την προστασία μας από τους ιούς τέτοιου είδους - μας φαίνονται εξασφαλισμένα, για τεράστια κομμάτια του πληθυσμού στη γη δεν είναι. Οι ίδιες συνθήκες όμως που δημιουργούν αυτούς τους διαχωρισμούς σε παγκόσμια κλίμακα, δημιουργούν αντίστοιχους και μέσα στα "πρωτοκοσμικά" κι ανεπτυγμένα κράτη, όπως το δικό μας. Ξέρουμε πολύ καλά ότι οι πλούσιοι και οι κυβερνώντες έχουν καβατζώσει από τώρα ένα κρεβάτι σε ιδιωτικές κλινικές ή σε προσωπικές "χρυσές" καραντίνες. Οι χρόνια ευπαθείς ομάδες όχι μόνο λόγω υγείας και ηλικίας αλλά λόγω κατανομής του πλούτου, θα είναι αυτές που θα πληρώσουν τις συνέπειες των μέτρων για την καταπολέμηση της πανδημίας: οι μετανάστες/στρίες, οι άνεργες, οι απολυμένες, οι περιθωριοποιημένοι, οι φτωχοί. Μπροστά στην επερχόμενη κρίση, το κράτος επέλεξε να κάνει την προστασία της υγείας, ζήτημα δημόσιας τάξης. Για να μπορεί σήμερα να κουνάει το δάκτυλο της ατομικής ευθύνης στον καθένα, κι αν αύριο ξεφύγουν τα πράγματα, να έχει έτοιμα όλα τα εργαλεία και τον μηχανισμό για να χτυπήσει κάθε συλλογική διαμαρτυρία. Τρομακτικότερο της εποχής που ζούμε μοιάζει να είναι η εποχή μετά το «τέλος» του καθεστώτος έκτακτης ανάγκης. Υποπευόμαστε πως το εθνικό χρέος θα έχει πολλαπλασιαστεί, η ανεργία θα βαρβάει κόκκινα, τα εργατικά κεκτημένα θα είναι υπό εξαφάνιση και η οικονομική και πολιτική εξουσία θα σφίγγει και άλλο τα λουριά. Εμείς, τι κάνουμε; Υπάρχουν πολλά πράγματα να κάνουμε. Να σκεφτούμε ποιοι είναι αυτοί που μιλάνε για το καλό μας και να τους αμφισβητήσουμε. Να μην αναμασάμε το κουτόχορτο που σερβίρεται καθημερινά και συστηματικά από το χαζοκούτι, αλλά να σκάβουμε βαθιά ψάχνοντας τις ρίζες των κοινωνικών προβλημάτων και ζητημάτων. Εάν, λοιπόν θέλουμε να φανταστούμε μια πρόταση αυτή δεν μπορεί να μην περιλαμβάνει ως άμεση προτεραιότητα τη ζωή, όχι την επιβίωση. Τη συλλογική μέριμνα, ότι την ατομική ευθύνη. Να εμπιστευθούμε τη συλλογική μας δύναμη. Να μπουν μπροστά και μαχητικά οι βασικές μας ανάγκες για στέγαση, τροφή, υγεία, ενέργεια, ανθρώπινη επικοινωνία. Να νοιαστούμε για την διπλανή μας με αλληλεγγύη. Να δυναμώσουμε τη φωνή όσων αντιστέκονται. **Να τηρήσουμε τα μέτρα αυτοπροστασίας της τάξης μας όπως κάνουμε τόσο χρόνια με πανδημίες ή χωρίς.**

**ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΤΩΝ ΖΩΩΝ ΜΑΣ
.....
ΑΤΟΜΙΚΗ ΜΑΣ ΕΥΘΥΝΗ
ΟΙ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ**